

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 75/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0 T 214/2017 z 29. októbra 2018, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2019 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 T 214/2017 z 29. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol „*dodaný do výkonu trestu podľa § 212 ods. 1 písm. f, ods. 3 písm. b pre prečin krádeže*“.

Sťažovateľ tvrdí, že do výkonu trestu bol „*dodaný... bez predvedenia pred sudcu*“. Tvrdí, že nebol oboznámený s novým termínom pojednávania v jeho trestnej veci, že sudkyňa vyhlásila rozsudok bez jeho prítomnosti, že mu nebol doručený odpor a že mu bolo odopreté podať proti trestnému rozkazu odpor. Ďalej tvrdí, že nemal možnosť vyjadriť sa k trestnému rozkazu a že pri doručovaní trestného rozkazu spôsobil okresný súd prietahy.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd „*v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 214/2017 zo dňa 29. 10. 2018 svojím postupom v súvislosti s rozhodovaním*“ porušil sťažovateľove práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, trestný rozkaz zrušil, prikázal okresnému súdu znova vo veci konať a rozhodnúť a stanoviť nový termín pojednávania. Sťažovateľ taktiež žiada, aby mu ústavný súd nálezom priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ k svojej sťažnosti ústavnému súdu nepriložil žiadne prílohy, a teda ani kópiu ním napádaného uznesenia.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti (podanej ústavnému súdu pre namietané porušenie základných práv a slobôd) sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Zákonom požadovanou náležitosťou návrhu podaného ústavnému súdu je teda v zmysle citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde aj predloženie kópie napadnutého rozhodnutia, s obsahom ktorého sa ústavný súd musí nevyhnutne oboznámiť.

Ústavný súd v prípade uvedeného nedostatku môže sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Zohľadňujúc postavenie sťažovateľa, ktorý sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, a jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom (žiadosť je označená ako príloha sťažnosti, avšak ani táto nebola ústavnému súdu doručená), ústavný súd na okresnom súde zistil, že sťažovateľ bol rozsudkom sp. zn. 0 T 214/2017 z 24. júla 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. septembra 2018, uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) a ods. 3 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol podľa § 212 ods. 3, § 37 písm. m) a § 38 ods. 4 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu pre výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Sťažovateľ si tento rozsudok v odbernej lehote neprevzal a proti označenému rozsudku nepodal opravný prostriedok.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že sťažovateľ nevyčerpal všetky jemu dostupné opravné prostriedky proti označenému rozsudku a že jeho sťažnosť by v takomto prípade, teda ak by sťažovateľom napádané uznesenie predstavovalo označený rozsudok, bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Ak by v prípade sťažovateľom označeného napadnutého uznesenia (trestného rozkazu) išlo o príkaz na jeho dodanie do výkonu trestu, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že nariadenie výkonu trestu v rámci vykonávaného konania v trestnej veci

nemôže už nič zmeniť na rozhodnutí o vine a treste (napr. IV. ÚS 386/2010; pozri aj rozhodnutie o neprijatí sťažnosti vo veci Aydin proti zo 14. 9. 2000, sťažnosť č. 41954/98).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pre neprípustnosť a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane návrhu na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pretože z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že by to nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2019